

Věra Plívová-Šimková

DIVOKÁ SKLÁDKA

Tomáš stál s pekáčem v ruce nad jámou v lese, plnou odpadů. Odpad se povaloval i všude kolem – divoká skládka, jakých zamořuje přírodu, až hanba počítat. Na jaře jich přibývá. Lidé se naivně domnívají, když ukryjí v zimě odpadky pod sněh, že se jich zbaví. Starých kamen, prasklých umyvadel, vysloužilého nádobí. Trčely tam ze syrové země a žalovaly. Tomáš si všiml, že zpoza otlučeného bubnu z vířivé pračky ho pozoruje veverka. Zmizela mu v pračce a znovu vykoukla. Potom se zamotala do rezavého pletiva a marně hledala cestu ven. Zarývala do pletiva své hlodáky. Tomáš skočil, přeházel v jámě pár velikých předmětů, vyhodil pletivo, ale veverku už tam nespasil. Dobře věděl, že každé zvíře má své teritorium, které obývá. Každý čtverečný metr lesa je obydlím různých druhů zvířat, ptáků, hmyzu. Tomáš si představil, jak by všechna zvířata, kdyby mohla, řekla lidem: Zkuste to, strkat si odpadky jeden druhému za ploty svých domů, jen to zkuste, co tomu řekne soused. Odhadoval, kolik by to bylo asi kárek, vrchovatě naložených. Kdyby si půjčil od dědy větší vozík s gumovými koly, jestlipak by ho vytáhl Bílkovou strání, aby nemusel objíždět kolem dokola lom, kde je hlavní skládka pro několik vesnic v okolí. Ta špatná příjezdová cesta k lomu byla taky jednou z příčin, proč všude bylo naseto divokých skládek. Zatímco takhle uvažoval, zaslechl také čírikání stehlíka. Jeho uši byly na ptačí hlasy obzvlášť jemně naladěny. Rázem zapomněl na všechny divoké skládky. Potom čekal dlouho a marně, stehlíka už neuslyšel. Věděl, že se sem bude muset znova vrátit, a taky věděl, že bez kárky to nebude. Tohle haraburdí prostě odsud zmizí. Vzal si to do hlavy, věděl to vlastně už ve chvíli, kdy sbíral střepy na cestě...

Na druhý den se Tomáš vypravil na skládku znovu. Byl rád, že Jíra cupital s ním. Po rovině ho vezl, dal mu opratě a sám dělal koně, kterému se právě zachtělo divoce cválat. Velká tiskací písma říkala: ZÁKAZ SKLÁDKY POD POKUTOU 500 Kč. Oba věděli, že je to málo. Pan Buchar by vytáhl středověké tresty. Nežli začali nakládat, rozvěsili po stromech obrázky veverky, zajíce, ježka a ptáčka jarabáčka, všechny měly stejný text: TADY ŽIJE.

Z posledního obrázku se dívala zádumčivým pohledem malá srnka. Teprve, když už měli kárku skoro plnou, Jíra zareptal: „Tohle než vodvozíme! Ty lidi... jako zvířata!“

„Jako zvířata? Jo?“ optal se Tomáš. „No, to by se tedy mohly zvířata pěkně krásně urazit. Zvířata nikdy neodkládají svůj svinčík do sousedního rajonu.“



Brontosaurus, převzato z Čítanky pro 4. ročník ZŠ, str. 170

